

Atotputernicia lui Dumnezeu

Pastor dr. EUGEN JUGARU,
Institutul Teologic Pentecostal
București

Istoria omenirii a fost marcată în numărâte rânduri de lupta pentru putere care a izvorât dintr-o adevărată sete sau foame omenească nesăturoasă. Puterea pe care o persoană sau un grup caută să o exercite capătă diferite forme, precum puterea politică, probabil cea mai evidentă formă de putere, puterea fizică sau puterea impunerii unui argument. Terminologia grecească a Noului Testament face referire atât la puterea *per se* prin *dynamis* (II Cor. 8:3, Efes. 3:16), cât și la aspectul de autoritate prin termenul *exousia* (Mat. 21:23-27).

În natura omenească există o dorință de a avea putere și de a etala această putere, în majoritatea cazurilor spre binele și în interesul celui care o posedă, însă conform baronului John Acton, puterea corupe, iar puterea totală corupe total. Istoria recentă a dovedit încă odată că secolul al XX-lea, cel mai sângeros secol din toată istoria omenirii, care a marcat obrazul civilizației moderne prin cele două cicatrici profunde ale conflagrațiilor mondiale, a fost secolul setei de putere. Hitler în Occident și Stalin în Răsărit și-au înecat națiunile proprii și națiunile pământului în sângele celor aproximativ 70 de milioane de victime, din dorința de a deține supremația și puterea la scară globală.

Dorința de putere totală nu a apus odată cu moartea celor doi dictatori, ci continuă să existe și astăzi în inimile neregenerate ale oamenilor, de unde răsare ori de câte ori are ocazia. Apostolul Pavel, precum și apostolul Ioan ne avertizează, nu pentru a ne speria, ci pentru a ne încuraja să ne apropiem și mai mult de Domnul, că în vremea sfârșitului se va ridica un dictator mondial, un „*om al fără-delegii, fiu al pierzării*” (2 Tes. 2:3), „*acel Nelegiuit*” (2 Tes. 2:8) care, îmbătat de dorința de putere și de a primi închinare, se va așeza „*în Templul lui Dumnezeu dându-se drept Dumnezeu*” (2 Tes. 2:4b).

Toți acești doritori de putere, în fruntea cărora îl plasăm fără îndoială pe Lucifer (Isaia 14:12-15), se raportează în mod direct (precum antihristul) sau în mod indirect, la atotputernicia lui Dumnezeu, încercând prin autoritarism și dictatură să dovedească faptul că dețin toată puterea. Biblia afirmă fără echivoc că Dumnezeu are toată puterea, El este singurul atotputernic (Deut. 7:21; Iov. 9:4; Ps. 24:8; Isaia 1:24), iar toate celelalte forme de putere sunt forme derivate din filonul principal al atotputerniciei divine. Atotputernicia, sau omnipotența lui Dumnezeu, înseamnă

că El este nemărginit în putere, iar conform lui Augustin, dovada atotputerniciei este nemurirea lui Dumnezeu, El are putere asupra morții, El este veșnic și nu moare niciodată. Pentru a ne forma o părere corectă despre atotputernicia lui Dumnezeu, J. I. Paker sugerează să renunțăm atât la limitările care Îl micșorează pe Dumnezeu, cât și la tentația de a-L compara „cu forțe sau cu puteri pe care le considerăm mari” (J. I. Paker, *Să-L cunoaștem pe Dumnezeu*, Logos, Cluj-Napoca, 1993, p. 102). Apostolii Domnului au primit însărcinarea de a face „*ucenici din toate neamurile*” (Mat. 28:19) tocmai în virtutea atotputerniciei Mântuitorului (Mat. 28:18). În ceea ce privește puterea diavolului, acesta își manifestă răutatea sub diverse forme, are putere doar în zona permisă de Dumnezeu (Iov 1:12; 2:6), el mușcă precum un câine ori de câte ori poate, însă numai după cum Dumnezeu lungește sau scurtează lanțul perimetrului său.

Atotputernicia lui Dumnezeu în Vechiul Testament prezentată în legământ și în eliberare

Pe lângă actul Creației, când Dumnezeu Și-a etalat măreția și puterea Sa creatoare, atât prin puterea Cuvântului rostit „*Să fie...*” (Gen. 1:3, 6, 9, 14) cât și prin actele ulterioare, El S-a prezentat în vechime ca *El Șadai* – „*Dumnezeu Atotputernic*” (Gen. 17:1; 35:11; Exod. 6:2-3; Num. 24:4, 16).

Prima ocurență a termenului „Dumnezeu cel Atotputernic” este în Geneza 17:1, când Dumnezeu i s-a arătat lui Avraam, care avea 99 de ani, încheind un legământ cu el. Legământul consta în binecuvântarea urmașilor lui Avraam, el urmând să fie „*tatăl multor neamuri*” (Gen. 17:5). În virtutea acestei promisiuni făcute de Dumnezeu cel Atotputernic, în ciuda imposibilității biologice ca Avraam și soția sa, Sara, să mai aibă urmași (Rom. 4:19), Dumnezeu a binecuvântat familia patriarhului cu fiul Isaac, cel în care aveau să fie înmagazinate binecuvântările pentru viitor. Astfel, atotputernicia divină a fost manifestată prin generarea vieții în pântecele îmbătrânit al Sarei și prin vegherea Sa asupra împlinirii legământului încheiat cu Avraam.

Un eveniment ulterior, probabil cel mai important din istoria poporului Israel, când Dumnezeu S-a prezentat din nou ca Atotpu-

„*«Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul», zice Domnul Dumnezeu, «Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic.»»*
(Apocalipsa 1.8).

ternicul Dumnezeu, este evenimentul eliberării poporului evreu din robia egipteană. Pentru acest mare act divin, Dumnezeu l-a ales pe Moise, căruia îi amintește de legământul încheiat cu patriarhii (Exod. 6:3-5) prin care le oferă o țară binecuvântată, „țara Canaan, țara călătorilor lor sfinți” (Exod. 6:4). Deși evreii erau un popor de sclavi, deși mâinile lor crăpate de argilă și înțepate de paie de pe malurile Nilului nu erau deprinse cu mânăuirea armelor, totuși, Dumnezeu în atotputernicia Sa, i-a ales să biruiască cea mai mare forță militară a vremii, armata Egiptului. De aceea, în nenumărate cazuri, când profeții făceau referire la nemărginita putere a lui Dumnezeu, ei făceau trimitere în mod hotărât și direct la eliberarea poporului Israel din Egipt.

Prin cele două evenimente: prin nașterea lui Isaac și prin eliberarea din Egipt, Dumnezeu Și-a arătat atotputernicia, pe de-o parte generând viața, iar pe de altă parte, eliberând poporul din robie și dovedind că El își respectă legământul în ciuda oricăror opoziții din partea oamenilor. Fără a cădea într-o spiritualizare nepotrivită a textului biblic, nu greșim dacă echivalăm cele două momente cruciale amintite anterior cu primirea vieții noi prin credința în Domnul Isus și cu eliberarea noastră de sub tirania vrăjmașului. Prin învierea noastră la o viață nouă (Efes. 2:6; Col. 2:12; 3:1) și prin eliberarea de sub robia păcatului (Rom. 6:6, 16) putem vedea atotputernicia lui Dumnezeu, îndreptată spre noi, manifestată prin har, prin jertfa Mântuitorului.

Atotputernicia lui Dumnezeu în Noul Testament, etalată în înviere și în biruirea vrăjmașilor

Când apostolul Pavel a făcut referire la cel mai evident act divin de prezentare a atotputerniciei lui Dumnezeu, el a amintit de învierea Domnului Isus. Adresându-se credincioșilor din Efes, care s-au confruntat în trecut cu puterile oculte (Fapte. Ap. 19:13-20), apostolul Pavel le-a reamintit de „nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești” (Efes. 1:19b - 20).

Învierea Domnului, a fost evenimentul când puterile întunericului, puterile autorității pământești militare și civile reprezentate de ostașii lui Pilat, și puterile religiei intransigente a Sinedriului evreiesc au fost înfrânte cu răsunet. La învierea victorioasă a Mântuitorului a concurat Duhul Sfânt, „Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți” (Rom. 8:11), Dumnezeu Tatăl, care „L-a dezlegat de legăturile morții” (Fapte. Ap. 2:24), și Însuși Isus, care a spus că are puterea să-Și dea viața și are puterea s-o ia iarăși înapoi (Ioan 10:18).

Puterea învierii Mântuitorului este puterea care astăzi smulge sufletele din păcat, le eliberează de tirania morții (Evr. 2:14-15) și aduce încredere în promisiunile lui Dumnezeu. Evenimentul învierii, deși a avut loc în urmă cu două milenii este și astăzi la fel de eficient deoarece conține sămânța învierii spirituale la o viață nouă, și a învierii eshatologice.

În viitor, atotputernicia divină va fi marcată de înfrângerea triumviratului răului. Acest triumvirat malefic, poate o încercare de copiere a Sfintei Treimi, format din „balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit diavolul și satana” (Apoc 12:9), din antihristul „fiara cu zece

coarne și șapte capete” (Apoc. 13:1) și din prorocul mincinos prezentat ca „o altă fiară” (Apoc. 13:11), își va manifesta ura prin acte de cruzime și de persecuție în vremea sfârșitului împotriva celor credincioși. Deși puterea triumviratului este una dinamică, balaurul dându-i putere fiarei (Apoc. 13:2, 4), iar cea de-a doua fiară primind puterea de la fiara dintâi (Apoc. 13:12), lucrarea malefică îmbinând persecuția cu amăgirea (Apoc. 13:14), totuși atotputernicia Îi aparține numai și numai lui Dumnezeu. Judecata divină, după ce diavolul, fiara și prorocul mincinos vor maximiza dictatura prin persecuția sângeroasă împotriva celor ce nu primesc semnul fiarei (Apoc. 13:16-18; 20:4) va fi prezentată în sens invers, începând cu fiara, cu prorocul mincinos (Apoc. 19:20) și în final cu balaurul sau cu diavolul (Apoc. 20:2-3, 10). Ca o dovadă în plus a atotputerniciei lui Dumnezeu, Babilonul cel mare, acel sincretism de religie, comerț și dictatură, se va prăbuși iremediabil cu mare răsunet (Apoc. 18:2-3), răul va fi îndepărtat, iar universul va fi regenerat (Rom. 8:19-21; Apoc. 21:1).

În concluzie, putem afirma că acest concept de atotputernicie divină este unul propriu lui Dumnezeu și cuprinde trecutul, prezentul și viitorul, prin care El generează, păstrează și susține totul. Evenimentele istorice, concomitent complexe și complicate, deși uneori neînțelese de noi pe deplin, indică spre atotputernicia lui Dumnezeu care „este în cer, El face tot ce vrea” (Ps. 115:3).

Atotputernicia divină este concomitent o avertizare pentru răzvărații, este un motiv pentru cei credincioși de a-I da slavă lui Dumnezeu, pentru că nu sunt singuri într-o lume ostilă, nu sunt abandonați într-o luptă spirituală și nu sunt copleșiți de tăvălugul evenimentelor contemporane.

„Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiuce, zice Domnul cel Atotputernic.”
(2 Corinteni 6.17-18)

Botez nou-testamental a opt tineri oficiat de pastorul Eugen Jugaru în data de 10 iulie a.c. în Biserica Penticostală „Emanuel” din Codlea, județul Brașov.